

solidariska sinnelag genom allmän skolstrejk. Spänningen bortom gränsen var således mycket stark redan innan serbernas seger öfver turkar och bulgarer bragte nationalkänslorna nära febertemperaturen. Framstående kännare vittna ock, att den konfessionella motsatsen numera förlorat det mesta af sin betydelse, särskildt hos det uppväxande släktet i Kroatien.¹

Det var Ö. U:s annexion af Bosnien 1908, som gjorde den storserbiska tanken fullkomligt aktuell. Redan då (nyåret 1909) hördes stämmor i skupschtinan förklara, att ingen fred och god grannskap kan bestå med Ö. U. förrän det "resignerar från stormaktsställningen och beslutar sig att antaga rollen af ett östligt Schweiz".² Själfve ministerpresidenten N o v a k o v i t s utställer lösen: "från Timok till Adria och från Vardar till Krain under Alperna" (1910). I detta program inneslutes ännu ett sydslaviskt folk, *slovenerna*, stammens längst i väster utskjutna gren, ansedt som själfständigt, men närmaste släkting till serberna och numera trots sin romerskt-klerikala läggning icke utan sympatier för deras enhetssak. Det är $1\frac{1}{3}$ nya millioner i samlingen, alltså ökande

¹ Se NEURATH, Die konfessionelle Struktur Ö. U:s und die orientalische Frage, i *Weltw. Archiv* jan. 1914, s. 134, och ALFRED JENSEN, Slaverna i Ö. U., *Forum*, 30/10 1915.

² Den gammalradikale ledaren Stojan Protits, se SOSNOSKY II, 205.